Природо-мати! кожен з нас змарнілих,
Життям важким натомлених та хворих,
Намучившись усім, що серце й душу
Вражає глибоко,— до тебе йде.
Велика мати всім! ти хворе серце
Так згоїти, зцілити в грудях можеш,
Як не загоїть людськая рука.

В порожньому житті немає втіхи.

Усе розбито, все!.... А ти сіяєш

Високою могучою красою,

Ти повна завсігди життя, надій,—

І кожен з нас іде до тебе душу

Надією тією напоїти,

Щоб щастя крихту хоч одну знайте.

Так, ідемо і просимо, благаєм
Нас пригорнуть на материні груди,
Нас приголубити, бо серце плаче,
Бо розривається воно від мук!..
І слухаєш ти нас, велика мати,
І пригортаєш — у холодне лоно,
Холодна, нас ховаючи навік...

1894